

Таким чином, права людини пройшли тривалий шлях розвитку і поступового закріплення у нормативних актах, але у XXI столітті виникла необхідність звернутися до нового розуміння і доповнення прав у зв'язку з активним розвитком наукових і комп'ютерних технологій.

*Водяницька Л.
Харківський національний педагогічний
університет імені Г. С. Сковороди*

Науковий керівник – канд. іст. наук, доц. Місостов Т.Ю.

ЖІНКИ – ВІЙСЬКОВІ В ІЗРАЇЛІ АБО СМЕРТНИЦІ МУСУЛЬМАНКИ. ВИКОРИСТАННЯ ЖІНОК У АРАБО-ІЗРАЇЛЬСЬКОМУ ПРОТИСТОЯННІ

Близькосхідний арабо-ізраїльський конфлікт є одним з найбільш тривалих і складних в новітній історії світової спільноти. Цей конфлікт поширився практично на весь арабський Близький Схід. Крім Ізраїлю та Палестини в нього прямо або опосередковано залучені багато арабських країн. Ускладнюють ситуацію деякі важливі обставини. Зокрема, даний конфлікт відбувається в самому центрі світових нафтових ресурсів, в яких світова економіка і провідні країни світу відчують величезну потребу в останні десятиліття. У цьому регіоні проживає багатомільйонне населення. Впродовж останніх років саме цей конфлікт є джерелом політичної напруженості і відкритих збройних зіткнень в регіоні. Разом з цим, жінки є невід'ємною частиною даного протистояння, однак їх участь дещо знецінюється, а використання замовчується.

Жінки в Ізраїлі – категорія населення, які живуть або походять з держави Ізраїль, заснованої у 1948 році. Ізраїль не має Конституції, але в Декларації незалежності Ізраїлю говориться: «Держава Ізраїль (...) буде забезпечувати повну рівність соціальних і політичних прав усім людям, незалежно від віросповідання, раси або статі». Відмінністю від багатьох інших армій світу є те, що в армії Ізраїлю проходять службу більшість жінок країни, так як жінки в Ізраїлі є військовозобов'язаними. Не цілком здається це зрозумілим, особливо якщо врахувати, що на військову службу в Ізраїлі не призиваються деякі категорії чоловічого населення, наприклад релігійні ортодоксальні євреї, або араби. Крім того, сама концепція загального військового обов'язку вважається застарілою.

У Війні Ізраїлю за незалежність в 1948 році, у зв'язку з важким становищем єврейської держави, жінки взяли активну участь в захисті країни. Із закінченням війни жінок практично перестали відправляти в бойові операції. Першою дівчиною-солдаткою ізраїльської армії, яка була удостоєна бойової нагороди в 1955 році, стала сержантка Естер Ардити. Першою жінкою-льотчицею ВПС Ізраїлю стала 18 – річна Яель Ром-Фінкельштейн. Офіцерка Йіфат при ВПС ЦАХАЛа, пілотеса транспортного літака «Геркулес», стала першою в історії Ізраїлю жінкою, яка зайняла посаду заступника командира ескадрильї. Головнокомандуюча Марина Камінська учасниця Другої Ліванської війни була нагороджена Відзнакою за відвагу, проявлену на полі бою. Сержантка запасу

Керен Тендлер, бортмеханік бойового вертольота, загинула при виконанні бойового завдання 12 серпня 2006 року під час Другої Ліванської війни.

У 2001 році при Генштабі Ізраїлю було засновано Управління радника у справах жінок-військовослужбовців, що займається питаннями дотримання рівних можливостей в ЦАХАЛ. Управління очолила генерал Сюзі Йогев. Зараз більшість жінок призивається в небойові частини. За даними на 2005 рік, жінкам дозволяється служити в більш ніж 83% частин ЦАХАЛа. На 2009 рік жінки служать в артилерійських військах, прикордонній службі мага. Існують піхотні частини, де чоловіки і жінки служать разом, як наприклад, «Батальйон Каракалі». У 2008 році 2,5% від покликаних в ЦАХАЛ дівчат вибирали для служби бойові частини. Таким чином, можна зробити висновок, що для жінок - військових і справді існують комфортні умови для служби, однак існують і виключення, адже до деяких військових частин жінок не допускають.

Становище жінок на палестинських територіях мало чим відрізняється від становища жінок в інших арабських і мусульманських країнах. На життя жінок впливає іслам, а також місцеві традиції і звичаї. Використання палестинськими терористами жінок – тактика, яка іноді застосовується палестинськими терористами, при якій в теракт залучаються жінки. Найбільш відоме використання терористок-смертниць арабами – застосування шахидок, як правило озброєних вибухівкою, або яким-небудь іншим видом зброї. Піти на цей злочин – здійснити теракт – і приректи себе на смерть або грати – арабських жінок змушує їх же сім'я. Зазвичай причини цього наступні: -Жінка була спіймана за «ганьбу сім'ї» (зрада чоловіка, втратила цноту до заміжжя і т. д.). - Сім'ї шахидів отримують величезну допомогу: 5 тисяч доларів від влади ПНА і ще більше від арабських країн. - Низький статус жінки та традиційне нерівноправне ставлення до жінок. Однак, як показало дослідження, проведене інформаційним проектом IMAGES, жінки, навпаки, висловили тверде прагнення до гендерної рівності.

Раніше вважалося, що смертниками стають в основному представники найбільш вразливих верств суспільства, проте, як показує аналіз документа «Святі мученики Дворіччя», розміщеного на одному з ісламістських форумів в Інтернеті і включає 430 біографій смертників «Аль-Каїди», серед них чимало високоосвічених людей, що мали добре оплачувану роботу. Дослідження 32 терористів-смертників показало, що єдина загальна їх риса - відсутність міцних соціальних зв'язків і схильність до зовнішнього впливу. Цей фактор посилюється практично повною ізоляцією смертника від зовнішніх соціальних контактів безпосередньо перед вчиненням теракту. Знецінення життя, що полегшує вчинення суїцидального теракту, може бути викликано прагненням позбутися від самотності, що відчувається людиною, фізично або морально втративши усіх близьких, від клейма ганьби, від почуття приниження за свою етнічну групу. Відомо, що серед терористів-смертників значну частину складає молодь, яка пережила війну і виросла в сім'ях біженців.

Таким чином, можна зробити висновок, що арабо – ізраїльський конфлікт перейшов від старих тактик ведення бою до нових – психологічних. Одна з них,

це – використання жінок в якості приманок. Оскільки жінки в країнах Близького сходу займають майже безправне положення, тому ними стає легко маніпулювати та використовувати їх для власних цілей. На жаль, якщо твою долю вирішено за тебе, то у жінки немає права відмовитись, адже це буде нести за собою низку інших жорстоких наслідків.

Воробйова М. Ю.

Балаклійський педагогічний фаховий коледж

КЗ «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»

Харківської обласної ради

Науковий керівник – Нечитайло Ю.С.

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ГЕНДЕРНОЇ ЧУТЛИВОСТІ У МОЛОДОГО ПОКОЛІННЯ ЧЕРЕЗ СЕРЕДОВИЩЕ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

За часів незалежності в Україні відбувається трансформація всіх сфер суспільно-політичного життя держави, у зв'язку з євроінтеграцією. Останнім часом збільшився інтерес державних інституцій щодо імплементацій цінностей гендерної рівності.

Так у сфері освіти, дошкільної, базової, вищої, втілення цінностей гендерної рівності знайшло своє відображення не лише в актуалізації інтересу до гендерного виховання і освіти, але і в зростанні потреби щодо практичної реалізації гендерночутливого підходу в закладах освіти різного рівня.

Необхідність у гендерному вихованню та освіті дітей, починаючи з дошкільного періоду та закінчуючи вищими закладами освіти, виникла у зв'язку з подолання неконструктивних гендерних стереотипів у особистості, яка формується в інституті освіти. Так як, з народження дитина потрапляє під вплив суспільства, під ті стандарти, які нам диктує суспільство та транслюється різними соціальними інститутами. Статеворольова соціалізація продовжується протягом усього життя людини, тільки з дорослішанням росте самостійність у виборі цінностей і орієнтирів. Головна роль у гендерному вихованні належить освітньо-виховним установам. Намагання засвоїти певну гендерну роль та відповідати усталеним у суспільстві гендерним стереотипам та реалізується завдяки таким механізмом соціального впливу, як нормативний та інформаційний тиск. Нормативний тиск проявляється у не прийнятті та осудженні суспільством тих його членів, чия поведінка не відповідає традиційним гендерним нормам даного суспільства. Інформаційний тиск же реалізується завдяки прагненню індивіда відповідати певним нормам та стандартам, серед яких значну роль відіграють гендерні стереотипи. Тобто людина намагається поводити себе так само як член її референтної групи, і тільки тоді вона вважає свою поведінку правильною.

Тому, середовище закладу освіти має бути гендерночутливим до будь-яких дискримінаційних проявів за кожною із захищених ознак, визначеною статтею 24 Конституцією України, зокрема і статевою ознакою. Гендерночутливий підхід в освіті дозволяє подолати руйнівну дію гендерних стереотипів у процесі соціалізації дітей та молоді.